

skaffe sig deels Moro og deels Motion, og hvad der ellers opnaaes ved Jagten. Men i den Anledning maa jeg dog tillade mig at bemærke, at saa forekommer det mig; at disse ærede Talere gaae ud fra den Forudsætning, at Brugsretten ikke af Jordbrugeren kan overdrages til nogen Trediemand, at Retten til at udøve Jagten skal alene udøves af Brugeren. Det forekommer mig dog ikke at være aldeles afgjort, at det er rigtigt. Det Almindelige er, at Rettigheden kan overdrages til en Anden, naar det ikke udtrykkeligt er forbudt, eller naar ikke særdeles Omstændigheder, der ligge i Forholdenes Natur, tale derimod. Saa vidt jeg seer, forekommer det mig meest rimeligt at antage, at Jagtretten af Brugeren kan overdrages til Trediemand. Brugeren kan lade Jagtretten udøve deels ved sine egne Betjente, deels ved sine Børn eller sin Familie. Jeg troer endogsaa, at han maaskee kan overdrage den til en aldeles uvedkommende Trediemand. Vel veed jeg, at der i § 19 staaer, at, antraffes en Uvedkommende med Skydegevær eller Jagthund paa anden Mands Grund, kan den Paagældende tiltales saavel af Jordbrugeren som Jagteieren til at erlægge Mulkt o. s. v.; men, naar Spørgsmaalet er, om den er uvedkommende, som har Brugersens Tilladelse dertil, anseer jeg ikke dette for aldeles klart. Det var alene disse enkelte Bemærkninger, jeg vilde gjøre, med den Tilføining, at, da der for mig er saa mange andre Grunde, der tale for det Duffeltige i at faae denne Lov ud, vil jeg stemme for den uforandret, saaledes som den er kommen fra det andet Thing.

Kierkegaard: Den ærede 2den Rigsdagsmand for 7de Kreds (Nyholm) gjorde nogle Bemærkninger imod to „hoiærværdige Talere“, af hvilke jeg ikke er den ene, ligesom jeg ikke har den Ære at kjende noget andet Medlem af Thinget, paa hvem denne prægtige Betegnelse passer. Men, mærkeligt

nok, have disse to hoiærværdige Talere yttret nogenlunde det Samme, som en æret Taler fra Byen og jeg. Og jeg skal derfor tillade mig paa deres Vegne at svare et Par Ord. Den ærede Rigsdagsmand meente nemlig, at, naar vi herraabte os paa Moralitetens og Sædelighedens Tilstand iblandt Folket — den, som var, og, hvad jeg skal bede om Tilladelse til at bemærke, at jeg udtrykkeligen har fremhævet, den, som ved en saadan fristudet Lovgivning fremdeles vilde fremkaldes og udvikle sig —, saa maatte man svare os med den Bemærkning: ja, hvad sidde vi saa og give Love for? Saa ere Love jo overflødige! Jeg skal tillade mig derimod at stille den Bemærkning, som vistnok skriver sig fra en gammel Biskopmand, at, naar der ingen Sædelighed er, ja, saa ere Love overflødige, thi saa ere de spildte, saa kan Loven Intet sætte igjennem; men at derimod, hvor Noget skal udrettes, der maa Lov og Sædelighed gaae Haand i Haand med hinanden. Og i Sammenhang dermed skal jeg bede, om Tilladelse til at gjøre opmærksom paa, at, hvis nogle hoiærværdige Talere, som bemærket, have anstillet moralske Betragtninger for Thinget idag, da troer jeg, at de have været ganske paa rette Sted med disse Betragtninger; idetmindste skulde det forekomme mig at være en ganske ny Dpfattelse i Henseende til Lovgivningsværket, om man ikke skulde tage Moralen ganske særdeles i Betragtning, idet man skrider til at give Love for sine Medborgere. Maaskee turde jeg iøvrigt med Hensyn til, at jeg selv har paaberaabt mig Sædelighedstilstanden hos Brugeren af Jorden, bede bemærket, at der vist ogsaa er en stor Fristelse, efter hvad mange ærede Herrer nu og tidligere have yttret, for en Jagtberettiget, som jager paa sit District, naar det, der kommer ham paa Skud, er i Nabolauget, som, vel at mærke, er paa et andet District, til at overskrige sit eget District (Bravo!).